

Ζότανε, τέτοιο πράμα δε θά τόκανε ποτέ του. 'Αφτό δὲν τόλεγε ὁ Γιάννης, γιατί δὲν τόβλεπε ἀκόμη ὅπως τὸ συνοψίζουμε, μὰ ἐκεῖ λίγο λίγο τὸν ἔφεραν οἱ λογισμοὶ του.

Στεκότανε γονατιστὰ κοντὰ στὴν κόρη καὶ θώρεε τὰ μαλλιά της. 'Απλώσε τὸ χέρι καὶ τὰ πιασε. Τὰ χάδεψε καὶ τοῦ ὀνόνηκαν πολὺ μαλακά. Τοῦ ἄρεζε νὰ τὰ χαδεύῃ. Ἐθυμήθηκε τότες τὰ ψεῖνά. Δηλαδή, τὰ θυμήθηκε τὰ χὰχ-ὁ ἴδιος, ἡ ἀθελά του καὶ ὅχι τόσο πολὺ ψυχρὴν ὡς νεβρόρητα, νὰ πῇ τινὰς, θυμήθηκε τὸ χέρι του τὰ χαδὰς πού ψεῖ τὸ βράδυ, σὰν εἴτανε στὸ σπῆλιο πλῆγικισμένος, ἔκανε τῆς ἀξέωστημένης τῆς κατωκίης; Πιὸ τρυφερά, πιὸ γλυκὰ ἐννοιοῦσε στὸ δέμας του τὰ μαλλιά τῆς κόρης, καὶ ὡστόσο μῆτε συλλογίστηκε πρῶτα νὰ τῆς τὰ χαδεύῃ! Πῶς γίνονταν ἀφτό; Πῶς φέρνονταν ὁ Γιάννης πὶὸ καλὰ, πὶὸ ἥσυχα, πὶὸ ἀθρόωπα μὲ τὴν κατσίκα παρὰ μὲ τὸν ἀθρόωπο; Τέτοιο ῥῶτημα δὲν τοῦ πέρασε ῤητὰ τοῦ Γιάννη ἀπὸ τὸ νοῦ, καὶ νὰ τοῦ περνοῦσε, δε θάδρασκε τὴν ἀπόκριση, γιατί δὲν εἴτανε τότες ἱκανὸς νὰ στοχαστῇ πῶς ζοῦσε συντροφικὰ μὲ τὴν κατσίκαν, καὶ γιὰ τοῦτο φερνότανε μαζί τὴν συντροφικὰ, καὶ γιὰ τοῦτο φερνότανε μὲ τοὺς ἀθρόωπους σὰν τὸ ζῶν. Τόρταζε καὶ τοῦτο ἡ μοναξιά.

Δὲν πῆγε ἡ σκέψη του ὡς ἐκεῖ ἕνα πράμα μοναχὰ κατὰλαβε ἀπὸ τὴ σύγκριση πού ἔγινε στὸ μυαλό του, πῶς κακὰ θά τὰ βόλεψε, καὶ λυπήθηκε κατὰκαρδὰ. Λυπήθηκε, μετάνιωσε, δὲν τὸ ξεδιαλίζω. Πιὸ σωστὰ ἴσως νὰ τὸ ποῦμε, τώρα του ἐννοιοῦσε πῶς κατὰ τοῦ ἔλειπε, κατὰ ἀλλόλοτο πού καὶ ὁ ἴδιος δὲν ἔβλεπε σὰν τί νάτανε. Μὰ χαδεῖδε χαδεῖδε, λέει, τὴν κατσίκαν, νὰ πού κατανοῦσε νάχαπῃ τὰ χαδὰς σου καὶ δάφτε, καὶ δάφτε νὰ σε χαδεύῃ. Τὶ καλὰ, τί φιλικὰ, πού ἔγερνε ὁ Γιάννης τὸ κεφάλι στὸ πλεθρό της, τί νόστιμα πού γύριζε τὸ λαϊμὸ της καὶ τὸν κοιτάζε! Τὰ μάτια! 'Αχ! τί γλύκα πού τὴν ἔχουνε τὰ μάτια! Νάβλεπε τὰ μάτια τῆς κόρης, νὰ τὰχε δεῖ τὴ στιγμή πού τὴν ἔβριζε κάτω, τὴ στιγμή πού τὴ χάρηκε, ἡ χαρὰ του ἔβλεπε σωστὴ χαρὰ. Νὰ τί τοῦ ἔλειπε. Τοῦ ἔλειπε ἡ ματιά της. Καὶ σ' ὅλο του τὸ κορμί, ὅσο κοιτάζε τὴν κοιτάμενη κόρη, μὲ τὸ ματιῶνε της τὰ λαχτάρα, φούσκωνε παλὲ ὁ πόθος του ὀρμητικὰ.

'Ανοῖξε τὰ μάτια της ἡ Μυριέλλα καὶ τὸν εἶδε, πλάγι της, γονατιστὰ, γδυμνὸ, ξεφρενιασμένο, γιατί μόλις πού τάνοιξε, τὸ αἷμα του ἔγινε φωτιά, ἔπεσε κοντὰ της, κόλλησε τὸ πρόσωπο στὸ πρόσωπό της.

'Ακούστηκε τότες μιὰ φωνὴ φοβερὰ, πού ἀντιλαλήσανε καὶ τὰ βράχια.

— «Τί κάνεις; Πίσω! Πίσω!»

Φωνὴ τῆς κόρης, ἀθρόωπη φωνή, φωνὴ πρωτακουστή στὴν ἐρμιά.

'Εμεινε βροντόπληχτος ὁ Γιάννης πού ἀκουσε ἄθροωπο νὰ λαλή. Βρέθηκε ἀμέσως στὸ ποδάρι. Σηκώθηκε ἡ κόρη, ἀποφασισμένη, τρενή. Κοίταξε ἡ Μυριέλλα τὸ Γιάννη, καὶ στέκουνταν τώρα ὁ ἕνας μπρὸς στὸν ἄλλον, ὅπως ὁ 'Αδὰμ καὶ ὅπως ἡ 'Εβὰ, προτοῦ κόψῃ τοῦ ἑυλοῦ τὸν καρπὸ, δηλαδή ἀνήξεροι, ἀθώοι, σὰν ἀπέρηνοι καὶ οἱ δύο τους, ἡ Μυριέλλα ἐπειδὴ τὴν ἀγάπη δὲν τὴν ἐννοιοῦσε, ὁ Γιάννης, ἐπειδὴ ἀπὸ τὴν ἀνομιαν τῆς, τὴν ἀγάπη δὲ τὴ χάρηκε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΙΖ.

Ἡ μοναξιά τῆς κόρης

'Ορθὰ στέκουνταν ἡ κόρη στὸ θυμὸ της καὶ κοίταζε κατὰπρόσωπα τὸ Γιάννη. Τοῦ ἔλεγε καὶ τοῦ ἔλεγε. 'Ο Γιάννης ἐμνησκε πάντα βουδός, μόνο πού καὶ πού σούφωνε τὸ μέτωπό του, βάσταε τὸ κεφάλι του μὲ τὸ χέρι, σὰ νὰ τοῦ πονοῦσε βαριά. Γύριβε γύριβε νὰ θυ-

μηθῇ, καὶ ἐμοιάζε νὰ τοῦ εἴταν ἀδόνκτο. Ἡ ἀθρόωπη λαλιά τοῦ χτύπαε παρὰξένα σκάφτι. Δὲν ξεδιάκρινε τίποτις, οὔτε τόνους οὔτε συλλαβές. 'Αλήθεια πού τοῦ μιλοῦσε βενετσιάνικα ἡ Μυριέλλα, μὰ καὶ ῥωμαϊκά νὰ τοῦ μιλοῦσε, ὅπως τόκανε κατόπι, θάτανε τὸ ἴδιο. Δὲ θά καταλάβαινε λέξη. Καταλάβαινε ἀπὸ τὸ ὕφος, ἀπὸ τὸ στάσιμα, ἀπὸ τὴ ματιά, πῶς εἴταν ἡ κόρη θυμωμένη. Τὸ γιατί καλὰ καλὰ δὲν τὸ ξεδιαλύνε. Μὰ κύματα κύματα ἡ ντροπὴ τοῦ πλημμύρισε τὸ σῶμα του καὶ τὸ κόκκινε τὸ κύμα πετάχτηκε ὡς τὴν ἔψη του. Καὶ πρῶτη φορὰ τόνωνισε πῶς ντροπώτανε. Δὲν ντροπώτανε ὅμως ὁ Γιάννης διόλου γιὰ τὸ κάμωμά του τὴ στιγμή ἐκείνη. ντροπώτανε πού εἶχε ἀθρόωπο μπροστὰ του καὶ δὲν μπόρει νὰ τοῦ ἀποκριθῇ. Πειράχτηκε τὸ φιλότιμό του. ἀφτό πρωτοξύπνησε στὴν καρδιά του, πού δὲν εἶχε κιόλας ἀποκοιμηθῇ ποτὲ του, ἀφού εἶδαμε πῶς καὶ σὰν ἦρθε στὴ Νησί, ἀπὸ φιλότιμο δὲν παραπαύονταν, ἀπὸ φιλότιμο κατόπι καὶ στὴ Μασσατιέρα πᾶσιζε μὲ κάθε τρόπο, ὕστερις ἀπὸ τοὺς σκύλους, νὰ κάμῃ συντροφικὰ τοῦ τῆς κατσίκης, καὶ τὸ φιλότιμο τί ἄλλο εἶναι παρὰ τὸ παιδί τοῦ συντροφικισμοῦ καὶ ἴδιος ὁ νόμος τῆς συντροφικῆς;

Μὰ τὸ φιλότιμό δὲ θέλει νὰ πιστέβουν οἱ ἄλλοι γιὰ μὰς ἐκεῖνο πού δὲν εἶναι καὶ ἔτσι νὰ μὰς ἀψήφουνε. Θάξερθε ὁ Γιάννης, ὅσο τοῦ μίλαε ἡ Μυριέλλα, πῶς θυμῶνε μαζί του, γιατί δὲν τῆς ἔκρενε καὶ ἀφτός στὴν κοιλιά του. Καὶ τότες, σὰν τὰστροπελεῖ, τοῦ κατέθηκε ὑποβία φοδερή, μήπως τάχα καὶ τὸν εἶχε γιὰ ζῶν. 'Αρχίζει λοιπὸν ὁ ἀθρόωπος λίγο λίγο νὰ ἐκνοίγῃ στὴν ψυχὴ του μέσα. Καὶ δὲν εἶπε ὁ Γιάννης: Εἰμαι ζῶν — ἀφού λέξη δὲ θυμούντανε, νὰ τὸ πῇ ὅτε κἀνε μὲ τὸ νοῦ του, παρὰ ἔκαμε παλὲ σύγκριση μὲ τὴν εἰκόνα, σύγκρινε τὴν κόρη καὶ τὰ ζῶ. Ἡ κόρη λαλοῦσε ἀφτός σάπαινε ὅπως καὶ τὰ ζῶ του καὶ ἔτσι ζῶ εἴτανε καὶ ὁ ἴδιος.

Περεχούθηκε λύπη στὸ πρόσωπό του. Μὰ τοῦ κάκου δὲ συλλογίστηκε τὰ ζῶν, καὶ πεδὴς ὁ καημένος ἄλλο δὲν ἔξερ ἀπὸ τὰ καθημερινὰ του καὶ τὰ συνηθισμένα, ἡ πὶὸ γνωστὴ του, ἡ πὶὸ παραπλήσια εἰκόνα τοῦ παρουσιάστηκε στὸ μυαλό, καὶ τοῦ ἔδωσε μιὰν ἰδέαν. Γιὰ νὰ τῆς δεῖξῃ τάχα πῶς καὶ τὰ ζῶν ἔχουνε κοινὸντικισμὰ δικό τους, πῶς εἶναι ἥσυχα καὶ καλὰ, ὁ Γιάννης ἀπλώσε σιγὰ τὸ χέρι καὶ χάδεψε τὰ μαλλιά της.

Τὸν κοιτάζε ἡ Μυριέλλα. Τόσο γλυκὰ, τόσο ἡμερα, τόσο ταπεινὰ, στεκότανε τώρα μπροστὰ της, πού ταραχτήκε. 'Υστερις ἀπὸ τὸ θυμὸ της καὶ ἔταν ἀκόμη τοῦ μιλοῦσε, τὸν παρατηροῦσε κιόλας, νὰ μάθῃ τί πράμα καὶ ποῖος εἴτανε. Βλέποντας πῶς δὲν ἀνοίγει τὸ στόμα, νόμιζε ἡ πῶς εἶναι ὁ ἴδιος βουδός, ἡ πῶς εἶναι ὅλοι τοὺς βουδοὶ στὴ Νησί. 'Οταν τὸν εἶδε αστασιζόμενο, νὰ τὴν ἀκούῃ καὶ νὰ πονῇ, τὴν τήραξε μὲ διάφορο περισσότερο. Βέβαια κατὶ θάτρεχε. Σὰν τὴν χάδεψε, τῆς φάνηκε ὁ Γιάννης ἄχαφνα σὰν τὸ φταιξίχρικο τὸ παιδί πού δὲν ξέρεי τί νὰ κάμῃ καὶ πού τὰ μάτια του σὲ περικαλοῦνε νὰ μὴν τὸ μαλλώσης. Τὸν πόνεσε ἡ καρδιά της. 'Αφού πιά τώρα δὲν εἶχε τίποτις νὰ φοβηθῇ, τὴν συνέπαιρνε ἀθελά της ἡ γυναικίσια ἡ πονεσία.

Σύγκαιρα ὅμως τῆς κατέθηκε καὶ ἡ ντροπή, ἄλλη ντροπὴ ἀπὸ κείνη τοῦ Γιάννη. 'Οσο τὸν κοιτάζε κατὰμουτρα στὸ θυμὸ της, μῆτε τὸ εἶχε θαρρῶ παρὲι ὁ νοῦς της πῶς εἴτανε γδυμνός, μὰ καὶ μόλις φαίνονταν πῶς εἴτανε, μὲ τὰ γένεια του, ὡς ἐκεῖ κάτω καὶ τὸ μαδρόμαλλο κορμί του θά νόμιζε ἡ Μυριέλλα πῶς στὴ Νησί ἀφτό τέτοιους ἀγρίους εἶχε, καὶ δὲν πρόσζε. Σὰν ἀγνάντιζε πὶὸ σπλαχνικὰ τὸ πρόσωπό του καὶ σὰν εἶδε ζουγραφισμένο τὸν ἀθρόωπο καημὸ, τῆς ἐμοιάζε ἀθρόωπος ἴσως καὶ ἀφτός σὰν τοὺς ἄλλους, μὰ πὶὸ δυστυχισμένος. Χαμήλωσε τὰ ματάκια της καὶ κοκκίνισε, γιατί κατὰλαβε πῶς τίποτις δὲ φοροῦσε, οὔτε κείνος οὔτε ἴδια της. 'Αναλαφρα καὶ γοργὰ, ἔκαμε πῆ-

δημα πρὸς τὰκρυγιάλι καὶ μπῆκε στὴ θάλασσα ὡς τὴ μέση. 'Ο Γιάννης θάξερθε πῶς ἔφεθε ἡ κόρη ἀπ' ἀφτόνε καὶ στάθηκε σὰ ζεματισμένος, πικραμένος πού καὶ καλὰ τὸν εἶχε γιὰ ζῶν. Μὰ ἐκεῖνός δὲν τῆς ἄρεσε νὰ στέκῃ ἀφτός ἔτσι μπροστὰ τῆς σὰκρυγιάλι, καὶ τοῦ γνεῖε νάρθη μέσα στὸ νερό, νὰ σκεπαστῇ ἔτσι τουλάχιστο. Ἦρθε ὁ Γιάννης στὴ μεριά πού εἴταν ἡ Μυριέλλα, καὶ μὲ τέτοιον τρόπο πρῶτη τους φορεσιὰ ἔγινε ἡ θάλασσα ἡ σκεπασμένη. (ἀκολουθεῖ)

Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

— 'Απὸ ἕνα ἐξυπνώτοτο φυλλαράκι «Ὁ Σεληνὸς» πού βγαίνει χειρόγραφο, μὰ πούναε καλύτερο ἀπὸ πολλὰ τυπωμένα — συντάχτης καὶ διευθυντῆς του ὁ 'Αριέλ — παίρνουμε αὐτὴν τὴν ἐξυπνάδα:

— «Καίγεται» τὸ μαγαζὶ τοῦ Καρκαμίνου καὶ ἕνας γιὰ τὸς ἀντιμετακρινὸς φώναξε:

— «Ρίχνετε νερό τοῦ Μαρουσιῦ, ὅχι: τῆς δεξαμενῆς. Θὰ πῖθῃ ἀπὸ τύφο ἡ φωτιά!»

— «Κ' ἕνας ἄλλος γιὰ τὸς, μετακρινὸς, φώναξε:

— «Δὲν πειράζει. Τὸ νερὸ τῆς δεξαμενῆς εἶναι καθαρό.... Μὰ καὶ μικρόβια νάχε, δὲν πειράζει: τὸ νερὸ πέφτει στὴ φωτιά καὶ βράζει!»

— 'Ο 'Ερμονας μὰς ἔστειλε δέκα καινούρια σοννέτα του. Τὰ πάντε ἀπ' αὐτὰ θά τὰ δημοσιεύουμε στὸ φύλλο τῆς ἄλλης Κυριακῆς, καὶ πᾶλλα πάντε ἀργότερα.

— 'Απὸ τὸ ἴδιο φύλλο ἐκδίδουμε καὶ ἕνα σπαρταριστὸ διήγημα τοῦ κ. Judas Errant, τὸν «Μοναχογιό».

— Δυὸ καινούριους ποιητὰς: θὰ εἴμε παρουσιάσῃ τώρα κοντὰ ὁ «Νουμάς». Τὸν Περικλῆ 'Αρέτα καὶ τὸν κ. Βίρναλη, ἀπὸ τὸ Πύργο τῆς 'Αντισ. Ρωμυλίας.

— Θὰ δεῖτε πῶς καὶ οἱ δύο τους μὲ πολλὰς ἐλπίδες ἀρχίζουν. Γιὰ τὴν ἔξοχόν τους, δὲ λέμε τίποτα. Θὰ τὴν ὁμολογήσετε μοναχοὶ σας.

— 'Οσοι ἔλαβαν μέρος στὸ μικρὸ διαγωνισμὸ μας τὸν 'Ιουνίου θάκούσουν μὲ λύπη τοὺς πῶς κανένας δὲν βραβεύτηκε.

— Τοῦτο ἔγινε γιατί θέλουμε κάθε καινούριος διαγωνισμὸς μας νάναε καλύτερος ἀπὸ τὸν παλιότερο, καὶ ὁ διαγωνισμὸς τοῦ 'Ιουνίου δὲν ἔφτασε τὸ διαγωνισμὸ τοῦ Μῆνι.

— Δὲν πειράζει ὅμως. Τὸ βραβεῖο τοῦ 'Ιουνίου μαζί μὲ τὸ βραβεῖο τοῦ 'Ιουλίου, 20 φρ. χρ. δηλαδή, θὰ τὰ πῆρῃ ἐκεῖνος πού θὰ βραβευτῇ μεθαύριο.

— 'Η προθεσμία γιὰ τὸν διαγωνισμὸ τοῦ 'Ιουλίου τελειώνει τὸ Σάββατο βράδυ.

— 'Ακούστε καὶ μιὰ μπαγαποντιά πού θὰ φρίξετε.

— Στὸν 'Αποσάνειο' εἶχε σταθῇ καὶ μιὰ τραγωδία, ἡ «'Αθηναῖδα». 'Οταν τὴν ἔκρινε ὁ διαπομπευτῆς τῶν 'Ελληνικῶν γραμμάτων εἶπε πῶς ἡ τραγωδία εἶναι τοῦ κ. Καλοσύνη καὶ ἐπειδὴ παραστάθηκε στὸ θέατρο δὲν μπορεῖ νὰ τὴν λάβῃ ὡς ὕλη.

— «'Αν μὴ τοῦτο συνέβαινε, ἐπρόσθεσε, ὁ διαπομπευτῆς καὶ ποιητῆς κ. Καλοσύνης ἡδύνατο νὰ μνησθετῇ τὸ ἄθλον».

— 'Αμέσως ὕστερ' ἀπὸ τὸν διαγωνισμὸ ἔγινε γνωστὸ πῶς ὁ κ. Καλοσύνης δὲν εἶχε νὰ κἀνὴ τίποτα μὲ τὴν «'Αθηναῖδα», ἀφού ἄλλος ἦταν ὁ ποιητῆς της.

— 'Ο κ. Μιστριώτης, θαρρεῖτε πῶς ἐδελίασε καθόλου ὕστερ' ἀπ' αὐτὸ τὸ καμικώτατο πάθημά του; Καθὰ ἄλλο. Τυπώνοντας τὴν ἀκριτὴ κρίση του ἐπρόσθεσε μιὰ σημειωσοῦλα καὶ ἀπὸ δὲ εἶπε πῶς ἡ «'Αθηναῖς» εἶχε τόσα ψεγάδια ὥστε δὲν μποροῦσε νὰ μνησθετῇ τὸ ἄθλον.

— Τέτοια παλιανθρωπιὰ δὲν μποροῦσε ποτὲ νὰ τὴν περιμένῃ κανένας θὰπὸ γέρα ἄνθρωπο. Μὰ νὰ πού μεις τὴν εἶδαμε καὶ αὐτὴ.

— 'Εκανε ὅμως ἄσχημα καὶ ὁ ἀληθινὸς ποιητῆς τῆς «'Αθηναῖδας» πού δὲν περιέμενε νὰ τυπωθῇ πρῶτα ἡ κρίση καὶ ὕστερα νὰ φανερωθῇ.

— Τότε θὰ μποροῦσε νὰ παιτηθῇ καὶ δικαιοδικῶς τὴς χίλιες δραχμὲς καὶ ἀπὸ τὸν ἴδιον μάλιστα τὸν Μιστριώτη, πού θὰ πλήρωνε ἔτσι τὰ ἐπιχειρήματα τῆς ἀκρίβειας του.

Ο ΙΔΙΟΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ Σ. ΛΙΜΠΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ - ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ

ΥΦΗΓΗΤΗΣ ΕΝ ΤΩ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΩ

ΔΕΞΕΤΑΙ 3—5 Μ. Μ.

76—'Οδὸς 'Ακαδημίας—16